

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **Z TRANS s.r.o.**, IČO: 28265653
sídlem Chelčického 264, Moravské Budějovice
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Šívarou
sídlem Dobrovského 1310/64, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020, č. j. 157078/2020/KUSK-DOP/Hav,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020, č. j. 157078/2020/KUSK-DOP/Hav, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 5. 8. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 77270/19-kuti, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám Mgr. Petra Šívarý, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 8. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 77270/19-kuti (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném v době spáchání přestupku (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 36 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 6. 6. 2016 v 19:30 hodin provozovala na pozemní komunikaci č. II/125 v obci Kolín – Sendražice na ulici Ovčárecká ve směru jízdy na obec Ovčáry motorové vozidlo tovární značky X (tahač návěsů) registrační značky X, které spolu s návěsem registrační značky X při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“). Dle zjištění správního orgánu I. stupně došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti u nápravy č. 2 o 2 328 kg (největší povolená hmotnost 11 500 kg, naměřená hmotnost 13 828 kg) a k překročení nejvyšší povolené hmotnosti motorového vozidla o 3 994 kg (největší povolená hmotnost 18 000 kg, naměřená hmotnost 21 994 kg).

Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítá, že došlo k zániku její odpovědnosti za přestupek. Podle tehdy platného § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích odpovědnost právnické osoby za správní delikt zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní orgán I. stupně se dozvěděl o přestupku dne 23. 10. 2018. Žalobkyně však nesouhlasí s postupem, aby se správní orgán I. stupně dozvěděl o spáchání přestupku po více než dvou a půl letech od jeho spáchání, čímž uměle prodloužil počátek běhu této subjektivní lhůty. Výsledná data z vysokorychlostního kontrolního vážení jsou podle tvrzení správního orgánu I. stupně ihned odesílána do uložení dat u Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje (dále jen „KSÚS“) a uložena do doby vyhotovení vážního lístku. Až předáním vyhotoveného vážního lístku se správní orgán dozvídá o spáchaném přestupku. Žalobkyně má za to, že vyhotovení vážního lístku více než dva a půl roku po provedeném měření je v rozporu se zásadami dobré správy a zásadou rychlosti, jelikož není možné považovat počátek běhu promlčecí doby za přiměřený vzhledem k náročnosti úkonu správního orgánu I. stupně a zejména k tomu, že se vážný lístek mohl dostat do jeho dispozice již mnohem dříve, protože stačilo přeposlat data z uložení. Časovým odstupem od spáchání přestupku se snižuje možnost účinné obrany žalobkyně. Správní orgány tak odepřely žalobkyni možnost účinné obrany v řízení o přestupku.
3. Žalobkyně dále uvádí, že v době spáchání přestupku zákon o pozemních komunikacích ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“) neobsahovaly úpravu týkající se přerušení promlčecí doby za tehdejší správní delikt. Žalobkyně se domnívá, že podpůrně bylo třeba aplikovat § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval § 32 odst. 2 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Tato pozdější právní úprava však nebyla pro žalobkyni

příznivější. Podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích „[p]řerušáním běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“ Naproti tomu podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, „[b]yla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.“ Dle žalobkyně nová úprava obsahuje přísnější úpravu zániku odpovědnosti za přestupek, a nebylo proto na místě ji aplikovat, jak to učinili správní orgán I. stupně a žalovaný. Bylo povinností správních orgánů se i bez námitky žalobkyně zabývat tím, která úprava je pro ni příznivější.

4. Žalobkyně dále namítá, že vážný lístek vyhotovený provozním cestmistrem Jiřím Procházkou není přesvědčivým důkazem o spáchání přestupku. Pochybnosti o správnosti výsledků měření zpochybňuje vyhotovení vážního lístku se značným časovým odstupem. Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 51 A 32/2019-39, navíc plyne, že v jiném řízení v obdobné věci před totožným správním orgánem, při němž došlo ke kontrolnímu vážení KSÚS na stejném místě a totožným zařízením, bylo prokázáno, že „dne 18. 8. 2016 bylo KSÚS provedeno kontrolní měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště v Kolíně část Sendražice, přičemž výsledky měření prokázaly, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu.“ Jelikož k měření v nyní projednávané věci došlo dne 6. 6. 2016, je velice pravděpodobné, že se odchylky ve stavu pozemní komunikace mohly vyskytnout již v době kontrolního vážení žalobkyně, tj. v obdobím před 18. 8. 2016, kdy byly odchylky měření zjištěny. Ostatně k obdobné úvaze dospěl i Krajský soud v Praze v citovaném rozsudku. Výsledky kontrolního měření tak nebyly spolehlivě zjištěny.
5. Žalobkyně dále uvádí, že se správní orgány nevypořádaly s její námitkou, jakým způsobem jsou data vážení v elektronické podobě uchovávána a jaké mechanismy jsou nastaveny k ochraně před zneužitím. Z tohoto důvodu považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný předně uvádí, že se s otázkou možného zániku odpovědnosti za přestupek vypořádal na straně druhé a třetí napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zahájil řízení ve lhůtě 2 let od okamžiku, kdy se o spáchání přestupku dozvěděl z předávacího protokolu ze dne 23. 10. 2018. K zániku odpovědnosti by tak došlo až dne 23. 10. 2020. Způsob a doba předání vážního lístku na věci ničeho nemění.
7. S otázkou užití příznivější právní úpravy se žalovaný vypořádal na straně třetí a čtvrté napadeného rozhodnutí. Dle nové ani staré právní úpravy nedošlo ke změně skutkové podstaty, zániku odpovědnosti za přestupek nebo výše ukládané sankce. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravovalo zánik odpovědnosti za přestupek a přerušování běhu promlčecí lhůty stejným způsobem jako zákon o odpovědnosti za přestupky, přičemž délka promlčecí doby byla beze změny upravena zákonem o pozemních komunikacích.
8. Žalobkyní zpochybňovaný vážný lístek byl vyhotoven oprávněnou osobou. Jeho vyhotovení s časovým odstupem nemá vliv na jeho zákonnost. Pokud žalobkyně odkazuje

na nerovnosti vozovky v roce 2016, žalovaný uvádí, že stanovil, že přestupky spáchané v termínu od 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 nelze na základě hodnot z vysokorychlostního měření považovat za prokázané. Bylo tak učiněno z důvodu, že dne 18. 8. 2016 provedla KSÚS měření příčné nerovnosti dotčené vozovky a jeho výsledky prokázaly, že stavební stav komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazovaly odchylky, které byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu. Přestupek žalobkyně však do vymezeného období nespadá. Žalovaný zdůraznil, že nešlo o vadu měřicího přístroje, ale o stavební závadu komunikace způsobenou projížděním přetížených nákladních vozidel. Navíc pro měřicí zařízení vydal Český metrologický institut certifikát o způsobilých vlastnostech pro měření, který podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 30 A 153/2016-76, představuje stěžejní důkaz o naměřených hodnotách.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci na výzvu soudu nesdělili svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nadto soud shledal důvody pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně na základě podkladů předaných KSÚS dne 23. 10. 2018 zjistil, že žalobkyně je podezřelá ze spáchání shora uvedeného přestupku, kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X dne 6. 6. 2016 v 19:30 hodin na pozemní komunikaci č. II/328 v obci Kolín – Sendražice v ulici Ovčárecká ve směru jízdy na Ovčáry provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Součástí správního spisu je vážný lístek z vysokorychlostního kontrolního vážení provedeného dne 6. 6. 2016, evidenční číslo X, vyhotovený dne 18. 10. 2018, předávací protokol KSÚS ze dne 23. 10. 2018 vztahující se k vážnímu lístku, pověření KSÚS k provádění kontrolního vážení, potvrzení o ověření stanoveného měřidla, výpis z karty vozidla a přípojného vozidla a doklad o výsledku kontrolního vážení.
11. Příkazem ze dne 25. 6. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 64525/19-kuti, doručeným žalobkyni téhož dne, byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem (bod 1 tohoto rozsudku) a byla jí uložena pokuta ve výši 36 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. V odporu žalobkyně mimo jiné namítla, že došlo k zániku její odpovědnosti za přestupek, neboť řízení o přestupku bylo zahájeno až po uplynutí dvouleté promlčecí doby.
12. Správní orgán I. stupně posléze pokračoval v řízení. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 28. 6. 2019 namítla, že odpovědnost za přestupek zanikla promlčením, neboť řízení bylo zahájeno více než 2 roky ode dne jeho spáchání. Správní orgán I. stupně aplikoval zákon o

odpovědnosti za přestupky, který není pro žalobkyni příznivější, tudíž porušil zásadu zákazu retroaktivity v neprospěch pachatele.

13. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 5. 8. 2019 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně uvedl, že postupoval podle § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky. Odkázal na znění § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění v době spáchání přestupku. Zákon o přestupcích se neuplatní, neboť šlo o správní delikt právnické osoby. Zdůraznil, že podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za dosavadní správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula lhůta pro projednání správního deliktu podle dosavadní právní úpravy.
14. Žalobkyně v odvolání opětovně namítla, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, jelikož správní orgán I. stupně zahájil řízení až po uplynutí dvou let ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Odmítl argumentaci § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky s tím, že pozdějšího zákona lze užít pouze v případě, je-li to pro pachatele příznivější.
15. O odvolání rozhodl žalovaný dne 10. 11. 2020 napadeným rozhodnutím. K námitce zániku odpovědnosti uvedl, že tuto otázku je třeba chápat ve vzájemné provázanosti zákona o pozemních komunikacích a zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích účinného v době spáchání přestupku, tedy ke dni 6. 6. 2016, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Správní orgán I. stupně se o jeho spáchání dozvěděl až dne 23. 10. 2018 na základě předávacího protokolu od KSÚS, kdy došlo k předání vážního lístku. K zániku odpovědnosti by tedy došlo až dne 23. 10. 2020, pokud by nedošlo k přerušení promlčecí doby. Dále citoval § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. V posuzované věci bylo řízení zahájeno dne 25. 6. 2019 doručením příkazu žalobkyni. Vydáním příkazu začala běžet nová promlčecí doba, a odpovědnost za přestupek tak zanikne až uplynutím 5 let od jeho spáchání, tedy dne 6. 6. 2021. To dle žalovaného koresponduje se závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 51 A 32/2019-39. Žalovaný konstatoval, že stará ani nová právní úprava z hlediska skutkové podstaty přestupku, zániku odpovědnosti nebo výše sankce nedoznala změn. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravovalo zánik odpovědnosti za přestupek a přerušení běhu promlčecí lhůty stejným způsobem jako zákon o odpovědnosti za přestupky. Délka promlčecí doby byla beze změny upravena zákonem o pozemních komunikacích. K námitce týkající se § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný uvedl, že toto ustanovení bylo Ústavním soudem zrušeno. Žalovaný tak v odvolacím řízení neaplikoval § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale § 30 a 32 téhož zákona, a to i s ohledem na zásadu *lex specialis derogat legi generali*.

Posouzení žalobních bodů

16. Soud se nejprve zabýval namítaným zánikem odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední, a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci nadto žalobkyně námitku zániku odpovědnosti za přestupky uplatnila.
17. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny základních

práv a svobod je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení správního deliktu (přestupku).

18. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se v případě, že k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, posoudí odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty podle tohoto zákona, jestliže to je pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější (nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, Pl. ÚS 4/2020).
19. Podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném v době, kdy byl skutek spáchán, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
20. Totožnou úpravu prekluzivních lhůt bylo možno nalézt u správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125e odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Výkladem tohoto ustanovení se správními soudy podrobně zabývaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45, uvedl, že *„že prekluze stejně jako promlčení patří k těm nejobecnějším kategoriím právního řádu. Představuje jeden z klíčových právních následků marného uplynutí času v právu. Jeho smyslem je přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů a předcházet důkazním problémům v řízeních vedených s velkým časovým odstupem od posuzovaných skutkových okolností. Účelem je rovněž i přimět věřitele v soukromém právu a orgány veřejné moci v právu veřejném k včasnému konání. Absence jeho legislativního zakotvení by měla významné ústavněprávní konsekvence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, č. 1837/2009 Sb. NSS). Ač by snad bylo možné výše citované ustanovení zákona pouze na základě jeho gramatického vnímání interpretovat dvojím způsobem, je nutné jako správný přijmout ten výklad, dle kterého zákon o silničním provozu objektivně prekluzivní lhůtu deliktu upravuje. Výklad navržený stěžovatelem by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu podle silničního zákona rozhodnout. Takový výklad by byl v rozporu s popsányými ústavními zásadami. Nabízí-li se dva možné výklady zákonného ustanovení, ale pouze jeden z nich je v souladu s ústavním pořádkem, orgány aplikující právo musí přijmout ten výklad, který je ústavně konformní (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 48/95, N 21/5 SbNU 171). Vykládané ustanovení zákona zní „odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Uvedené věty je třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí*

řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Subjektivní lhůta spočívá v tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Objektivní lhůta zase říká, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Závěr o tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, lze v judikatuře správních soudů považovat za ustálený (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 8 As 160/2017-40, ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 As 154/2017-37, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 9 As 127/2017-44, či ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020-46). Vzhledem ke shodné úpravě prekluzivní lhůty v § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích lze závěry týkající se objektivní prekluzivní lhůty plně vztáhnout i na správní delikty spáchané podle zákona o pozemních komunikacích. Soud tedy shrnuje, že podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím subjektivní prekluzivní lhůty, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Nejpozději odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím objektivní lhůty 4 let ode dne jeho spáchání. Nelze tedy setrvat na závěru Krajského soudu v Praze v rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č. j. 51 A 32/2019-39, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.

21. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
22. Správní delikt provozovatele vozidla je s účinností od 1. 7. 2017 nově pojímán jako přestupek, přičemž ustanovení § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již úpravu promlčení neobsahuje. Na promlčení přestupku se užijí pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba tři roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, což je i přestupek žalobkyně [§ 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2021, č. j. 1 As 100/2021-29, ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 138/2021-43, či ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 As 166/2021-29]. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Podle § 32 odst. 2 se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Byla-li promlčecí doba přerušena a jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
23. Podmínky § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2017 byly v době vydání prvostupňového rozhodnutí splněny, neboť ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 6. 6. 2016 a řízení o něm bylo zahájeno dne 25. 6. 2019, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobkyni příkaz ve věci. Ze správního spisu plyne, že

správní orgán I. stupně se o jednání žalobkyně dozvěděl dne 23. 10. 2018 na základě předání vážných lístků KSÚS (č. 1. 2 a následující spisu). Subjektivní lhůta stanovená v § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích tedy byla zachována. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle této právní úpravy ovšem zanikla uplynutím objektivní lhůty 4 let od jeho spáchání dnem 6. 6. 2020, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný byl proto povinen přestupkové řízení zastavit. Soud podotýká, že zákon o přestupcích se na projednání skutku žalobkyně nevztahoval, neboť dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 nešlo o přestupek, ale o správní delikt. Zákon o pozemních komunikacích úpravu prekluze obsahoval, a nebyl tedy důvod ani k analogické aplikaci zákona o přestupcích.

24. Správní orgán I. stupně v době vydání prvostupňového rozhodnutí vycházel z toho, že správní delikt nebyl promlčen, což odpovídalo tehdy platnému § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Po vydání prvostupňového rozhodnutí před vydáním napadeného rozhodnutí však došlo postupně ke zrušení celého § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 vyhlášeným pod č. 54/2020 Sb. dne 26. 2. 2020 a nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 vyhlášeným pod č. 325/2020 Sb. dne 22. 7. 2020.
25. Navíc podle zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně uplynutím promlčecí doby ještě před zahájením řízení správním orgánem I. stupně. V daném případě měl být správní delikt (přestupek dle nové úpravy) spáchán dne 6. 6. 2016. Správní orgán I. stupně však vydal příkaz až dne 25. 6. 2019, tedy již po uplynutí tříleté promlčecí doby dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, která uplynula dnem 6. 6. 2019. Promlčecí doba se tak již nemohla dle § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušit vydáním ani oznámením příkazu dne 25. 6. 2019. Jelikož správní orgán I. stupně nevydal příkaz v tříleté promlčecí době, nedošlo jeho vydáním ani oznámením k přerušení promlčecí doby, neboť ta již marně uplynula, čímž zanikla odpovědnost žalobkyně za přestupek [§ 29 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Tím se posuzovaný případ liší od případu posuzovaného v rozsudku zdejšího soudu č. j. 51 A 32/2019-39, na jehož závěry poukazuje žalovaný.
26. Podle § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Žalovaný se sice otázkou zániku odpovědnosti za přestupky v napadeném rozhodnutí zabýval, dospěl však k nesprávnému závěru, že odpovědnost za přestupek zanikne dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky až dne 6. 6. 2021, neboť vydáním příkazu došlo k přerušení promlčecí doby. Jak bylo výše uvedeno, podle právní úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky nemohlo dojít vydáním ani oznámením příkazu k prodloužení promlčecí doby, která v té době již marně uplynula. Žalovaný patrně vyšel z toho, že lze současně aplikovat zákon o pozemních komunikacích ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (přestupku), a pokud se správní orgán I. stupně o přestupku žalobkyně dozvěděl dne 23. 10. 2018, mohl až do uplynutí subjektivní dvouleté prekluzivní lhůty (23. 10. 2020) podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích zahájit řízení o přestupku. V tomto ohledu se však mylí, neboť (příznivější) pozdější právní úpravu je třeba aplikovat jako celek. Zákon o pozemních komunikacích počínaje dnem 1. 7. 2017 prekluzivní lhůty neupravuje, přičemž zákon o odpovědnosti za přestupky nerozlišuje mezi subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtou.
27. Soud uzavírá, že v dané věci je na místě aplikovat pozdější právní úpravu promlčení v zákoně o odpovědnosti za přestupky, která je pro žalobkyni příznivější, neboť vede k dřívějšímu zániku odpovědnosti. Na jejím základě je třeba konstatovat, že prvostupňové

i napadené rozhodnutí bylo vydáno a nabylo právní moci až po uplynutí promlčecí doby, tedy v době, kdy již odpovědnost žalobkyně za uvedený přestupek zanikla. Soud doplňuje, že k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek došlo i podle zákona o pozemních komunikacích účinného ke dni 6. 6. 2016, kdy měl být správní delikt spáchán, nikoli však před vydáním prvostupňového rozhodnutí, ale před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle této právní úpravy by totiž bylo možné uznat žalobkyni vinnou nejpozději do 6. 6. 2020 [srov. § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a jeho výklad výše], neboť tato právní úprava nestanovila přerušení promlčecí doby, resp. prekluzivní lhůty.

28. S ohledem na závěr o zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek (správní delikt) se soud již pro nadbytečnost nezabýval ostatními žalobními námitkami týkajícími se odepření možnosti účinné obrany žalobkyně v řízení o přestupku natahováním počátku subjektivní prekluzivní lhůty, důkazní hodnoty vážného lístku, stavu pozemní komunikace a nevypořádání námitek žalobkyně správními orgány. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o (nyní) přestupku žalobkyně pokračováno, a tedy ani zjišťováno, zda k jeho spáchání skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013-43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017-46).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti za přestupek nemělo být vydáno, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí dle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud dodává, že byť věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.
30. Soud neprovedl důkaz prvostupňovým a napadeným rozhodnutím, neboť jsou součástí správního spisu, jenž měl soud k dispozici a jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9

odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí náhrady nákladů též náhrada této daně ve výši 1 428 Kč, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni tak náleží na náhradě nákladů řízení částka 11 228 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu